

I JA TEBE

- *Volim te.* - rekao je san koji ga je ispustio iz svog zagrljaja u svijet stvarnosti.
- *I ja tebe...* - prošaptao je dječak.
- *Volim te.* - reklo je sunce gladivši ga svojim vrelinim rukama osvjetljavajući mu početak novog dana.
- *I ja tebe.* – zahvalio se dječak.
- *Volim te.* – rekao je krevet nevoljko puštajući dječaka iz svoje topline.
- *I ja tebe.* – rekao je dječak ustajući.
- *Volim te.* – rekao je svježi zrak puneći dječakovo tijelo novim životom.
- *I ja tebe.* – rekao je duboko udahnuvši i natočivši si čašu vode.
- *Volim te.* – rekla je hladna voda dok je klizila dječakovim grlom i budila u njemu novi dan.
- *I ja tebe.* – dječaku je odgovor glatko sišao s jezika.
- *Volim te.* – rekao je svjež doručak riješivši dječaka gladi.
- *I ja tebe.* – dječak je oblizao usta.
- *Volimo te.* – rekli su majica i hlače prigrlivši dječaka.
- *I ja vas.* – dječaku više nije bilo hladno.
- *Volim te.* – rekla je jakna skliznuvši s vješalice.
- *I ja tebe.* – rekao je dječak krenuvši na svoj put.
- *Volim te.* – rekao je nepoznati pas kojega dječakova prisutnost nije plašila.
- *I ja tebe.* – rekao je dječak pogladivši šarenog lutalicu.
- *Volim te.* – rekli su oblaci ponovno se prepirući sa suncem.
- *I ja vas.* – rekao je dječak uperivši pogled.
- *Volim te.* – rekao je ostatak plavog neba ignorirajući svađu sunca i oblaka.
- *I ja tebe.* – dječak je žmirkao zbog sunca a suncu je to laskalo
- *Volimo te!* – viknule su laste u zraku koje su kružile nebom pokušavajući ga sagledati
- *I ja vas!* – viknuo je dječak , al jato je već iščezlo u oblake.
- *Volim te.* – oglasila se rosa zrcalivši sunce u koje je dječak gledao.
- *I ja tebe.* – rekao je dječak spuštajući pogled do svojih nogu.
- *Volim te.* – rekao je vjetar a za njim i povjetarac koji se zabavljao mrseći dječakovu tamnu kosu.
- *I ja vas!* – nasmija se dječak neuspjelo začesljavajući svoju kosu prstima.
- *Volim te.* – rekla je škola koju je drveće otkrilo u pravi trenutak.
- *I ja tebe.* – rekao je dječak zadržavši dah pri ulasku.
- *Volimo te.* – rekli su hodnici.
- *Volimo te!* – vikalo je stampedo djece.
- *Volimo te.* – rekle su knjige kad ih je izvadio iz torbe.
- *Volim te.* – rekla je školska ploča razmišljajući o dječakovoju budućnosti.
- *Volim te.* – rekla je kreda.

- *Volim te.* – rekla je i spužva na opće gađenje krede.
- *Volim te...* – rekao je mjesec gledajući iz sjene.
- *Volim te...* – reklo je vrijeme, ali je odmah moralo nastaviti...
- *Volim te.* – reklo je sunce, naklonilo se i otplesalo sa osvijetljene pozornice koja je za ostale bila samo nebo.
- *Volim te.* – reklo je nebo pocrvenjevši od srama što sunce odlazi.
- *Volim te!* – otpjevao je mjesec sad u punom sjaju, osvijetljen sa tisuću reflektora zvijezda.
- *Volim te...* – ponavljao je orkestar sjajnih zvijezda.
- *I ja Vas.* – uzdahnuo je dječak očaran sjajem velike pozornice, izašao iz škole a da nije ni spustio glavu da pogleda svoj prizemni površni svijet.
- *Volim te.* – rekao je ponovno vjetar kao da kad dođe večernji mrak sve postane novo i da ima ponovo pravo poželjeti dječaku sreću.

Dječak se slagao s njim: - *I ja tebe!* Da je imao kapu ne bi je morao podignuti jer bi je prije otpuhao vjetar.

- *Volim te.* – rekao je večernji svijet koji se stvarao pred njim.
- *I ja tebe...* – dječak je sve očaranije zalazio u njega.
- *Volim te...* – reklo je sve redom.
- *I ja tebe, i ja tebe!* – dječak nije oklijevao da odgovori svakoj mogućoj misli iz stvarnosti.
- *Volim te.* – rekao je topli dom mameći dječaka unutra.
- *I ja tebe.* – dječak je još jedanput upio taj slatki miris mjesta kojemu je pripadao.
- *Volim te...* – šapnulo je ponovo vrijeme požurujući dječaka na spavanje.
- *I ja tebe, vrijeme!* - dječak nije ni shvatio koliko je vremena prošlo otkad je stigao kući.
- *Volim te.* – prozor je dječaku prenio poruku hladnoga zraka.
- *I ja tebe.* – i čitava soba je bila puna svježega mirisa.

Mjesec je osvijetljivao krevet kroz prozor i debele zastore. Noć je šarala po zidovima u bojama završetka nečega lijepog, nekog novog početka koji se događa svakim okretom Zemlje oko svoje osi. Svojim dahom gladila je dječakovu kosu. I dječak je vidio sve njene slike tamnih proplanaka koje čuva i sve zvijezde i sve mistične rijeke kojima se blijedi mjesec toliko svidio da su pokušale nositi njegov odraz na svojoj lepršavoj površini.

- *Volim te.* – rekao je prekrivač dok je pažljivo pokrивao dječaka odvrćajući mu pozornost od čari noći.
- *I ja tebe...* – prošaptao je dječak tek toliko i sve dublje padao u toplu tišinu sna.
- *Volim te.* – rekao je san čekajući svo vrijeme u sjeni da bi se polako prišuljao, primio ga u zagrljaj i odveo ga negdje daleko, daleko, na put poznat samo njima.
- *I ja tebe.* – rekao je dječak, ali više nije bio ni u istoj sobi, niti u istome svijetu, ni u poznatom ni u nepoznatom, u svijetu gdje je baš sve što želi samo za njega. Ali, imao je samo nekoliko sati dok svi prizori ne nestanu samo da bi se ostavilo mjesta za nove čari još jednoga jutra.